ſanna. Ta jälle üks kord tulli temma omma nabriga koggematta kokko, ja hakkasid jutta ajama. Jut tousep juttust. Se naber mondasugguſt jutto ajamas, küsſib ſiis ka temmalt: ſa waene mees, kuſt ſa ommeti omma pea toiduſt ſaad? temma kostis: Jummal olgo tännatud on weel wanna warranduſt kous.

Sadda rubla ollen ma paigale pannud, ja teiſi ſadda mis ma ollen koggund, tahhan weel nende körwa panna. Se naber kes ahne, himmustas teiſi ſadda rubla ka arwas ſiis nenda: lähhäb ſe pimme omma rahha otſima, ja leiab ühtegit, ſiis ta peaks melest ärra ollema, kui ta neid teiſi ka ſinna panneks. Sepärraſt panni temma ſedda rahha, weel ſelſammal öſel terweste ſenna kuſt ta ſedda olli wotnud. Se pimme läks teiſel päwal ſenna, leidis omma rahha, tännas Jummalat, ja olli rahhul et ta ſedda olli kätte ſanud. Olleks temma nüüd ſeſt paljo lobbiſend, egga ſiis ſe naber niſuggune jölle olleks olnud et ta ſedda rahha olleks taggaſi winud. Nenda ſaab pimme omma moistusſega ſelle ülle woimuſt, kellel ſilmad peas.

Öppetus.

Üks tark ja tasſane meel on parrem kui paljo rahha.

Kats Tekäüjat nink Karro.

(ennemuiſtenne jut.)

Kats küllameeſt olliwa wäega ſure ſõbbra nätta. Neid ſadeti omma mõiſa herra asju kirjaga tallitama Pola male, kun perratu ſure mõtſa nink lane omma; — ſääl karrode koddo.

Hä kül! — nemmä kõndſewa omma teireiſt ärrä perräle, tallitaſiwa herrä asja illuſaste körda, ni kui neile olli oppatu, nink ſaiwa kirjaga wastuſt koddo minna. Nemmä kõndſewa rõõmſaste omma koddo pole taggaſi ſaija, lähbi lane, lähbi laggeda ma. Etſa kule, höigas Hans Tomalle jämme peddäjä laneſt lähbi kõnden, etſa kule, welli sõbber. Öige kui karro märriſamisse helli. — Tomas tälle wasta: Minna ei kule iks middägi, mes ſa pelgät, me olleme tõnne tõſſele sõbbra, eggäs meije